

i kønssygdomslovens §§ 5-8. Efter de nye bestemmelser overlades det til kommunerne efter vejledende retningslinier udfærdiget af indenrigsministeren at organisere vederlagsfri undersøgelse og behandling for kønssygdom efter en plan, som skal godkendes af sundhedsstyrelsen. Udkast til vejledende retningslinier vedrørende planer til bekæmpelsen af kønssygdomme, der agtes udsendt som cirkulære, er aftrykt som bilag 3 til lovforslaget. Der er ved bestemmelserne i § 8, stk. 1, jfr. § 9, stk. 1, 2. pkt., sigtet på, at der ved de offentlige klinikker m. m. vil kunne ansættes ikke-lægeuddannede personer til specielt at varetage opsporingsarbejdet. Anvendelsen af specialister i hud- og kønssygdomme i forbindelse med kønssygdomsbekæmpelsen bør kunne indgå i de enkelte organisationsplaner, men i øvrigt må det forudses, at bortfaldet af embedslægenes behandlingsfunktioner gør det nødvendigt, at særligt udpegede alment praktiserende læger i højere grad end hidtil må inddrages i kønssygdomsbekæmpelsen ved ansættelse som visitende læger. Af hensyn til tidsfaktoren er det dog nødvendigt at fastholde embedslægenes pligter på dette område i en 3-årig overgangsperiode, hvorfor en hertil sigtende bestemmelse er optaget i § 11, stk. 2, se bemærkningerne hertil. Om embedslægerne efter overgangsperiodens udløb på frivillig basis vil kunne inddrages i behandlingsarbejdet på linie med de visiterende læger, vil formentlig bero på forholdene i den enkelte kommune kombineret med de konsekvenser, som forslaget til lov om embedslægeinstitutioner m. v. vil få med hensyn til embedslægenes mulighed for at påtage sig opgaver udover deres tjenesteplichter.

Forvaltningen af de kommunale opgaver med bekæmpelse af kønssygdomme er i henhold til § 8, stk. 2, henlagt til amtskommunernes social- og sundhedsudvalg. Under hensyn til den nære sammenhæng mellem de social- og sygehusemæssige aspekter i forbindelse med bekæmpelsen af kønssygdomme vil det formentlig være hensigtsmæssigt, at principielle sager inden for området forelægges for det udvalg, der er nævnt i sygesikringslovens § 23, stk. 2.

Efter lovforslaget drager indenrigsministeren omsorg for, at befolkningen får oplysning om kønssygdommene og deres bekæmpelse. Udgifterne herved skønnes at ville andrage ca. 200.000 kr. årligt.

Oversigt over en række bestemmelser i den gældende kønssygdomslov, som hverken er medtaget i lovforslaget eller overført til cirkulære om lægernes medvirken i forbindelse med bekæmpelse af kønssygdomme, jfr. bilag 2.

§ 2, stk. 2, hvorefter indenrigsministeriet kan

træffe en ændret ordning med hensyn til ledelsen af bekæmpelsen i de amter, hvor der findes en speciallæge i hud- og kønssygdomme ved et af hospitalerne. Bestemmelsen har aldrig været anvendt. Et helt andet forhold er, at disse speciallæger, som ovenfor nævnt, vil kunne indgå som et meget værdifuldt led i den vederlagsfri bekæmpelse af kønssygdommene.

§ 3, stk. 3, hvorefter forældremyndighedsindehavere, værger m. fl. skal sørge for, at den umyndige m. v. kommer til læge, såfremt der er grund til at antage, at den pågældende lider af en kønssygdom. Når denne bestemmelse ikke er medtaget i lovforslaget, skyldes det, at forældremyndighedsindehavere, værger m. fl. allerede som følge af deres almindelige ansvar overfor den pågældende må have pligt til at sørge for, at den umyndige m. v. får den fornødne lægebehandling.

§ 17 om tvangsindlæggelse på sygehus. Det er ikke anset for nødvendigt at opretholde denne bestemmelse, dels fordi de almindelige sygehuse ikke er egnede til at tilbageholde patienter mod deres ønske, og dels fordi det i praksis ikke har været nødvendigt at anvende denne form for tvang.

§ 19 om sygehusenes pligt til at modtage patienter og om tilknytning af speciallæger i hud- og kønssygdomme til de offentlige sygehuse. Bestemmelsen har aldrig haft betydning.

§ 20 om at indenrigsministeren kan bestemme, at statens seruminstitut vederlagsfrit skal udføre de nødvendige bakteriologiske og serologiske undersøgelser. Det er ikke anset for nødvendigt at opretholde denne bestemmelse, idet indenrigsministeren vil kunne træffe sådan bestemmelse allerede i medfør af § 5 i lov nr. 72 af 1. april 1910 om udvidelse af statens seruminstitut.

§ 21 om straf for overtrædelse af pligter i henhold til kønssygdomsloven. Der henvises til det ovenfor anførte om kønssygdomslovens liberalisering.

II. Bemærkninger til de enkelte bestemmelser.

Til § 1.

Bestemmelsen svarer til den gældende lovs § 1, dog med den ændring, at også kønssygdom, der uden behandling vil kunne blive smittefarlig, foreslås inddraget under loven.

Til § 2.

Bestemmelsen svarer til den gældende lovs §§ 4 og 16. I bestemmelsen foreslås samtidig ret til befordring eller befodringsgodtgørelse til undersøgelse og behandling hos de særligt dertil udpegede visiterende læger eller klinikker for kønssygdomme.

Til behandling på klinikker for kønssygdomme og på kommunale sygehuse er hidtil ydet fribefordring